

Voor de tweede maal was hij met God en den Nazarener alleen. Hij sprong overeind en stortte zich aan den kruisvoet te midden der distelen. De hemel bloedde leeg over hem.

Toen de wolken uiteenweken, vluchtte hij voor de haastig naderende soldaten terug in het bosch. „Dief!” schreeuwden enkelen en wierpen met doodsbeenderen naar zijn snelle schaduw. Tegen elkander klepperend vielen zij achter hem neer, zoodat hij meende dat de dood naar zijn schouder sprong.

Maar zonder kracht zonk hij terug in het doffe, vocht-zware zand: driftig afgeschud door zijn vlucht, als te voren het hinderlijk lijnwaad.

De struiken, waaronder hij bescherming zocht, duldden hem: een dier, dat zijn leger vraagt na een harden dag van gevaar. Tusschen de uitgebleekte bladeren, in den moederschoot geborgen, lag hij te luisteren naar de laatste woorden van den Stervende, die gonsden in zijn oorschelpen, donker en machtig als een grondelooze zee. Zijn lippen smaakten de edik zonder verbijstering.

III.

Uit een rossen damp ging de zon over hem op. Het ritselen van kleine spinnen vermaakte zijn ontwakende aandacht. Zij bezwermden zijn lichaam of hij een toevallig voorwerp was in hun rijk. Zijn smalle handen verjoegen hen speelsch, maar zij keerden onverstoorbaar....

Hertengestamp in de verte. Het lokte hem uit zijn schuilplaats. Een vos sloop weg voor zijn blik, toen hij de steile moskade beklommen had. Gaaien wiekten van boom tot boom voor hem uit. Door den geurigen morgen liep hij, verzonken in aanschouwing van het gestadig aanzwellend leven, dat zich in telkens schoonere kranzen om hem legde. Tusschen de dunne, grijze stammen danste als sternevels het zonnestof. Het was hem of zijn voeten een nieuwe wereld betraden. Hij voedde zich met boschbessen en bramen, het bloed van Christus, dat in de malsche zomervruchten is. Uit zijn mond vloeide het sap als uit een wonde.

Langs de akkerranden kroop hij met de behendigheid van een jong dier, de verzadigde rook der hoeven ontwijkend. In den nacht hoorde hij den lustschreeuw van parenden en het kraken der volle bladertwijgen onder de neerzijgende lichamen. Een boer stond naakt op een heuvel. Zijn armen hieven zich wijd naar de vruchtbare hemelen. Ergens beneden hem lag aan de ruischende aarde de bloem van een vrouwe-lijf, ontplooid door zijn kracht.

Afgewend hurkte hij tusschen de buigzame heidestruiken: alleen. Het bloed brandde in zijn aderen en scheen weggezogen te worden uit zijn hart.